



דברים שרואים מכאן

בטאון המרכז הרפואי ע"ש ברוך פדה, פוריה | גליון מס' 16 | מרץ 2013



זרקור

על מחלקת חדרי ניתוח והרדמה,
לרגל מינוי של ד"ר מרואן ארמלי כמנהל המחלקה.

עוד בגיליון זה: מרכינים ראש לזכרו של המנהל
האדמיניסטרטיבי לשעבר, יחזקאל קידר





עובדים, קוראים יקרים

בסוף חודש ינואר נפרדנו ממר יחזקאל קידר, מנהל אדמניסטרטיבי של בית החולים לאורך למעלה משלושה עשורים. יחזקאל היה מופת לעשייה למען בית החולים והאזור, והקדיש את חייו לעשייה למען בריאות תושבי האזור. אקדיש את דברי לזכרו של יחזקאל.

לבית החולים הגיע יחזקאל בשנת 1975, עת היה בית החולים מקבץ של צריפי עץ ועצם קיומו על סף בלימה. מרגע הגיעו חתר ללא ליאות לקידומו של בית החולים, גיבש צוות עובדים מסורים אשר רבים מהם חבים לו עד היום את מעמדם וקידומם. יחזקאל הצעיד קדימה את כל ההיבטים הלוגיסטיים של תפקוד בית החולים.

עם הגיעי לבית החולים בשנת 1989 קיבל אותי יחזקאל כקבל אח בכור את אחיו, ואני הטירון למדתי ממנו ומעליזה יום יום וצעד צעד את דיני הניהול ואת מלאכת הצעדת בית החולים להשגים. לא בכדי אמר לנו בשעתו ד"ר ברלוביץ כי כאשר שלישיית ההנהלה עובדת יחד - התוצאות לא מאחרות לבוא. לאורך השנים עמלנו יחד על הכפלת מספר מיטות האישפוז, פיתוח שרותים חדשים, הקמת מבנים אשר החליפו את הצריפים ששיכנו את מחלקות האישפוז והצטיידות נרחבת.

חלמנו יחד, ושמחתי ליד יחזקאל לראות את חלומותנו מתגשמים. אין בבית החולים מבנה שיחזקאל לא היה שותף מוביל בהקמתו, משלבי התכנון המוקדמים ועד למעמד האכלוס וגזירת הסרט. גם המלרייד ואגף המיילדות

אשר חנכנו לאחר פרישתו של יחזקאל הם פירות עשייתו בשנים שטרם צאתו לגמלאות.

דאגתו של יחזקאל לצוות ולקידומו היתה כדאגת אב לילדיו, אך יותר מכל היה חרד לגורל הקשישים ושאף לשפר ולתת את המיטב לאוכלוסייה המבוגרת הנזקקת לשרותינו. תכניות רבות יש לנו עדיין בנושא זה ואני תקווה כי אזכה לקיים את צוואתו הרוחנית של יחזקאל ולסיים אף את המהלך החיוני של שיפור האשפוז במחלקה הגריאטרית.

את כל המלאכה העצומה עשה יחזקאל בצנעה, ללא יוהרה וללא קשירת כתרים. העשייה היתה תכלית חיו, ואף לאחר פרישתו המשיך בעשייה אינטנסיבית בהקמת הבית הסייעודי בשער הגולן.

יחזקאל יידידי. זכרך יישמר בלב כולנו. כל אוכלוסית האזור תהנה עוד שנים רבות מיכולותיה, ממרצך ומן הידע הרב שנתת לבית החולים לאורך למעלה משלושים שנה.

יהי זכרך ברוך.

ד"ר יעקב פרבשטיין
מנהל בית החולים



דברים שראים מכאן
גליון מס' 16 - מרץ 2013

מפיקה ועורכת:
גב' מיה צבן,
דוברת המרכז הרפואי

חברי מערכת:
ד"ר עפר תמיר,
גב' שלומית שמילוביץ',
גב' סונדוס ספייה,
גב' נועה סלע

גרפיקה ודפוס:
מילניום איילון בע"מ, חיפה



דבר העורכת



פניות חדשות, 90% מהפונות היו נשים. בשנת 2011 דווחו במערכת הבריאות על 4,761 מקרים של אלימות במשפחה ותקיפה מינית של נשים או נערות (הדיווחים נאספו מבתי חולים, קופות חולים ותחנות טיפת חלב).

למול המספרים הקשים לעיכול, עולה השאלה האם החברה בישראל מודעת לבעיית האלימות המינית? לא ניתן להתנער מהרושם המגובה

בעובדות, שנשים ונערות הן בדיכ הקורבן. אבל איך נוצר המצב שהן ברוב מוחלט של המקרים הגורם המלווה, מטפל?

אין ספק שיש כאן חומר למחשבה ולטעמי סיבה לדאגה.

שלכם,

מיה צבן

וחברי מערכת העיתון

דבר העורכת

בפתח הדברים, הרבעון החדש מאיר זרקור מיוחד על מחלקת הרדמה וחדרי ניתוח ומייחד כתבה לזכרו של המנהל האדמיניסטרטיבי הקודם, יחזקאל קידר.

ובנושא חשוב אחר, אם תרצו בזוית אחרת ליום האישה הבינלאומי. השופט רון שפירא, שופט בית המשפט המחוזי בחיפה ותושב פוריה, הגיע להרצות בפני הצוות במרכז טניא (לטיפול בנפגעי אלימות מינית) על הליך מיצוי הדין בעבירות מין. דקות אחדות לאחר שנכנס למבואת הכניסה בטניא הוא פתח ואמר "עצם העובדה שאין פה אף גבר, מראה תפיסה חברתית לא נכונה לפיה עבירות מין הן בעיה של נשים. וזה בפירוש לא כך. עבירות מין היא בעיה חברתית והתופעה הזו משקפת בעיה בתפיסה של עבירות מין. לכן חשוב לשנות את התפיסה הזו שלנו."

הסתכלתי סביב בחדר הקטן שהיה מלא: אחיות, מתנדבות, רכזת המחקר, ליצנית רפואית, כולן נשים.

קצת נתונים מספריים: במחצית הראשונה של 2012 התקבלו במרכזי סיוע לנפגעי תקיפה מינית 4,030

ברכות לפורשים

גבי דניסוב טטיאנה - משק

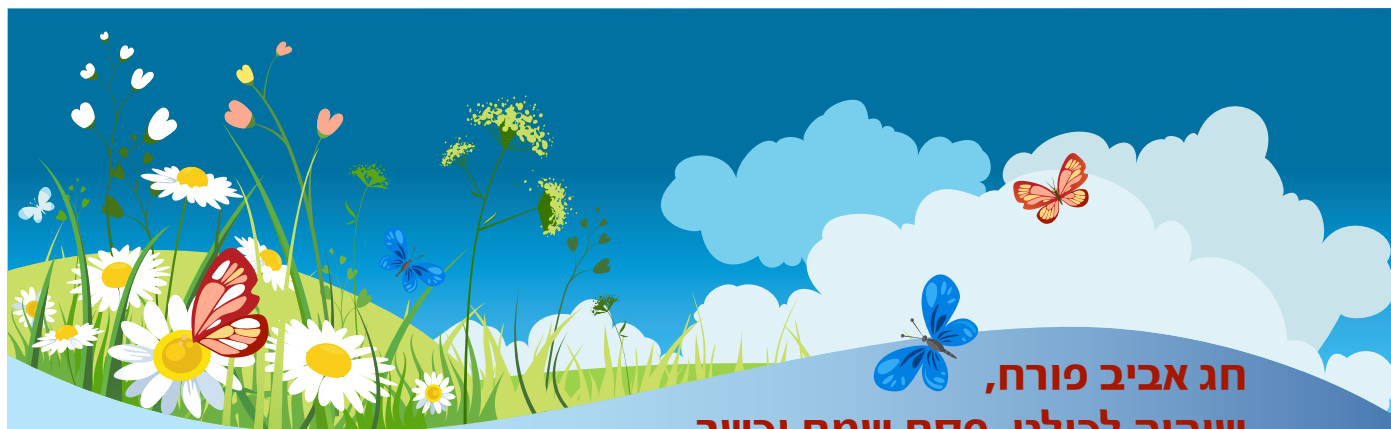
גבי זיו שולמית - אספקה סטרילית

ד"ר פרמן רוני - מנהל מחלקת הרדמה

גבי רסקין אולגה - משק



ברכות ואיחולים



חג אביב פורח,
שיהיה לכולנו פסח שמח וכשר.
חג פסחא שמח,
חג של חירות, התחדשות ושמחה.

הנהלת המרכז הרפואי



בתמונה: מימין פרופי חסין וחאלד עואודה



תופעה דומה של נשים שאינן מעשנות אבל סובלות ממחלות לב כליליות כתוצאה מהעישון הכפוי אשר נגרם להן ע"י בן זוגן). הנתונים מצביעים על כך ששיעור העישון בקרב הנשים במגזר הערבי הוא 5.2% בלבד, בעוד ש-48.8% מהגברים מעשנים! מרכיב נוסף חשוב הוא ההקשר התרבותי, "מאחר ומדובר בחברה בה הגבר מאד דומיננטי, האישה מתנגדת לעישון אך אינה מבטאת את התנגדותה. לאישה למעשה אין יכולת להשפיע על הרגלי החיים של הגבר אשר כך נראה, פוגעים גם בה." מוסיף פרופי חסין.

בשורה התחתונה המסקנה מהמחקר מדגיגה ביותר - לנשים שסובלות מ"עישון פסיבי" - כפויי סיכון גבוה פי 5, ללקות בהתקף לב, בהשוואה לנשים שאינן חשופות לעישון כפוי. ההמלצה של חאלד עואודה היא לפעול מיידית להגברת המודעות של הגברים והנשים במגזר הערבי לסיכון הטמון בעישון הפסיבי או הכפוי.

המחקר בוצע בסיועם של פרופי מנפרד גרין ודייר זלבר-שגיא מאוני חפה.

סובלות מהתקפי לב בגלל הבעל!

סיכון גבוה להתקפי לב לנשים הסובלות מ"עישון פסיבי-כפוי"

לנשים שסובלות מ"עישון פסיבי" - כפויי סיכון גבוה פי 5, ללקות במחלת לב כלילית, בהשוואה לנשים שאינן חשופות לעישון פסיבי-כפוי. זאת על פי מחקר חדש שבוצע במרכז הרפואי פוריה, לגבי נשים במגזר הערבי המראה כי "עישון פסיבי-כפוי" הוא גורם בלתי תלוי להתקפי לב בקרב נשים הנשואות לבעלים מעשנים.

מנתוני מחקר ראשון מסוגו בארץ, שביצע חאלד עואודה (בן 39, תושב כפר כנא), אח בכיר ומתאם מחקר במחלקת טיפול נמרץ לב, במסגרת עבודת המאסטר בתואר שני בבריאות הציבור באוניברסיטת חיפה, עולה כי נשים במגזר הערבי אשר אינן מעשנות סובלות ממחלת לב כלילית חדה (התקפי לב), כתוצאה ישירה מ"עישון פסיבי-כפוי" כלומר, כתוצאה מהעישון של הבעל.

המחקר בדק בין השנים 2008-2011, 73 נשים ערביות בגילאים 35-70 אשר אושפזו במרכז הרפואי פוריה עם מחלת לב כלילית חדה והשווה אותן ל-73 נשים אחרות מאותו כפר ואפילו מאותה שכונה, שלא חלו.

לדברי פרופי יהונתן חסין, מנהל המחלקה הקרדיולוגית, במרכז הרפואי פוריה, אשר היה המנחה המקצועי של חאלד עואודה, "המחקר מראה שעישון פסיבי-כפוי הוא גורם ישיר, בלתי תלוי, כלומר ללא קשר לגורמי סיכון אחרים, התורם להתפתחות של מחלת לב כלילית." חאלד עואודה מצייין כי הייחוד של המחקר שלו הוא בכך שמדובר באוכלוסייה שאפשר לבודד בה בצורה ברורה את ההשפעה של העישון הכפוי (מתברר שבסין יש



אחיות צמודות

שתי אחיות מיוקנעם החליטו לבצע ביחד ניתוח שרוול קיבה, חודש אחרי הן ממשיכות להיות צמודות, כל אחת מהן השילה כבר 15 ק"ג ממשקלה.



האחיות א. ול. מיוקנעם החליטו שהן לא יכולות להתמודד יותר עם המשקל הגבוה אליו הגיעו, כל אחת מהן נאלצה לחיות עם שורה של בעיות בריאותיות שנבעו מעודף המשקל. בעקבות המלצה מקרובת משפחה, א. האחות הגדולה (בת 32), החליטה להגיע לדי"ר גרון ולבצע ניתוח שרוול קיבה. לפגישת הייעוץ היא שכנעה את אחותה הקטנה, ל. בת 18 להגיע יחד איתה. בפגישה הן כבר בקשו מדי"ר גרון לעבור את התהליך ביחד.

"אני כבר כמה שנים חושבת על חתונה, יש לי חבר כבר 7 שנים. אני רוצה להגיע לחתונה אחרי שירדתי במשקל ושפרתי את הבריאות שלי. הייתי בקבוצת תמיכה, התחלתי כל מיני דיאטות, שום דבר לא עזר. יש לי בעיה עם בלוטת התריס וזה חלק מהקושי". אני חולמת להגיע לחופה עם 40 ק"ג פחות, הצהירה לפני חודש א. אשר הגיעה לניתוח במשקל 112 ק"ג.

אחותה הצעירה ל. סיפרה "אני שוקלת 135 ק"ג וזה קשה לי, אני רוצה להתגייס לצבא... אני מבטיחה שאחרי הניתוח אני אעשה הכל כדי לשמור על עצמי, לשמור על אורח חיים בריא ונכון. אני אתרחק מכל החטיפים וכל המתקים, אני מרגישה שאני מוכנה לעשות שינוי משמעותי בחיים שלי."

האחיות הגיעו למנהל המחלקה הכירורגית במרכז הרפואי ע"ש ברוך פדה פוריה, די"ר ניסים גרון וביקשו לעבור את הניתוח

ביחד. "שתי האחיות עברו את אותה פרוצדורה, ניתוח שרוול קיבה. מהלך הניתוח היה תקין והן שוחררו הביתה לאחר יומיים. חשוב שהן יגיעו אלינו למעקב וביקורת. הסכמנו לנתח אותן באותו יום כדי שיוכלו לחזק ולתמוך אחת בשנייה מעבר לניתוח מדובר בשינוי בהרגלי החיים."

חודש לאחר מכן, בשיחת טלפון סיפרה ל. כי הן מרגישות טוב, ומקפידות על אכילה מתונה ובריאה ואף החלו בשגרת פעילות גופנית. ל. דיווחה כי התחרות ביניהן צמודה מאד, בחודש שחלף מאז הניתוח, כל אחת מהן השילה כבר 15 ק"ג ממשקלה.

השתלת רצועות בברך

מומחי המחלקה האורתופדית בפוריה ביצעו לראשונה, ניתוח להשתלת שתי רצועות בברך, תוך שימוש ברצועות שלא נלקחו מברכו של המטופל אלא נרכשו מהמרכז העולמי לאיברים בארה"ב.



שעות ספורות לאחר הניתוח די"ר פינקלשטיין סיכם ואמר, "הניתוח והשתלת הרצועות השיגו את המטרה שרצינו, לייצב את הברך. אחרי תקופת החלמה כארם יוכל לחזור ולצעוד כרגיל."

לראשונה בפוריה, ברצועות מהמרכז העולמי לאיברים בארה"ב. במקרה הזה השתלנו שתי רצועות, הראשונה רצועה עם עצם, ובנוסף רצועה שנייה ללא עצם." הסביר די"ר פינקלשטיין.

הניתוח בוצע במרכז הרפואי פוריה, על ידי די"ר פינקלשטיין ודי"ר אלכסנדר נודלמן מהמחלקה האורתופדית. לדברי די"ר פינקלשטיין, הניתוח עבר בהצלחה רבה, "זו פעם ראשונה שאנחנו מבצעים ניתוח כזה במרכז הרפואי פוריה, אין ספק שמבחינה טכנית ומקצועית הראנו שיש לנו היכולת לבצע את הניתוח הזה באותה רמה מקצועית כמו בבית חולים גדול."

לפני ששה חודשים, כארם, תושב האזור, בן 30, נפל ברחוב ועיקם את הברך. "סבלתי מכאבים מאד חזקים, הייתי הולך עם סד שתומך בברך והרגל הייתה מאד לא יציבה"

כארם הגיע לטיפולו של די"ר מאוריצי פינקלשטיין, מנהל יחידת ארטרוסקופיות בכי"ח פוריה.

"במצב של קרע ברצועות הברך, בדיכ משתילים רצועה של המטופל עצמו, הפעם היה לנו מקרה יחסית נדיר של בחור שסבל ממספר רצועות קרועות באותה ברך. מאחר ולא הייתה לנו רצועה שלו וכדי לא לפגוע בברך הבריאה, השתמשנו

לראשונה בפוריה הכנסת סטנט לוושט

אטיאס אברהם חולה קשיש שסובל מהיצרות קשה בצינור הוושט יכול עכשיו הודות לפעולת הרחבה והתקנת סטנט שבוצעה במרכז הרפואי פוריה לבלוע ולראשונה זה זמן רב גם לישון בלילה!



אטיאס אברהם (77), תושב קרית שמונה, סובל מגידול שכמעט חוסם את צינור הוושט, כתוצאה מכך הוא התקשה מאד לבלוע וניזון רק ממזון נוזלי דרך צינור הזנה לקיבה. "הגענו למחלקת גסטרו בכיכר פוריה, כדי להתקין Peg, זו הצינורית שמכניסים דרך דופן הבטן לקיבה ודרכה אפשר להזין מזון נוזלי. לאבא שלי יש גידול בוושט שלא אפשר לו לאכול או לשתות דרך הפה. כשהגענו להחליף את הפג התברר שהמעבר בוושט צר מדי. במחלקה התחילו לבדוק מה ניתן לעשות ואיך ניתן לעזור לאבא שלי או לפחות להקל עליו..." מספרת רויטל בתו.

במרכז התמונה אברהם אטיאס ורעייתו, מימין ד"ר פריצקי משמאל סוניה סגל וד"ר סקלרנקו

"כבר אחרי ההרחבה הרגשנו הקלה עצומה, עכשיו אחרי שהותקן לו הסטנט, הוא מרגיש יותר טוב, עכשיו תהיה לו איכות חיים אחרת, הוא יסבול פחות, יוכל לשתות לפעמים כוס תה".

ד"ר סקלרנקו ציין כי "מאד חשוב למקם את הסטנט בצורה נכונה, לכן ביצענו את הפעולה תחת שיקוף ואנחנו שמחים שזה עבר בהצלחה. הודות להצלחה היום, אנחנו נמשיך לבצע פעולות מסוג זה לחולים נוספים שיזדקקו לכך".

ד"ר פריצקי מסכמת, "זו פעולה מתקדמת אותה ביצענו כאן בפעם הראשונה, מדובר באמצעי לא ניתוחי שנותן לחולה פתרון שמקל מאד ומשפר את איכות החיים בצורה משמעותית ביותר."

ד"ר מאיה פריצקי, מנהלת היחידה לגסטרואנטרולוגיה מסבירה, "החולה התקשה אפילו לבלוע את הרוק, בפעולה הראשונה (לפני 3 שבועות) עשינו לו הרחבה של ההיצרות בוושט ע"י בלון. כבר אחרי הפעולה הזו היתה הקלה משמעותית. אבל מאחר ואנחנו יודעים שהפעולה הרגילה של הרחבת הוושט אינה לאורך זמן, היה צורך בהתקנת סטנט בתוך הוושט המוצר. ולכן הזמנו אותו שוב והכנסנו את הסטנט - מעין תומכן פנימי שייצור הרחבה קבועה של האזור הצר ויאפשר מעבר טוב דרך הוושט". הפעולה בוצעה בהצלחה רבה על ידי צוות של מחלקת גסטרו, האחיות סוניה סגל יחד עם ד"ר יבגני סקלרנקו, מנהל היחידה לרדיולוגיה פולשנית.

מספר שעות לאחר הטיפול אמר אברהם אטיאס, "לפני שלושה שבועות לא יכולתי לתפקד, לא יכולתי לבלוע את הרוק וכתוצאה מזה לא יכולתי לישון בלילה. עכשיו אני מצליח לבלוע, ובעיקר אני מצליח לישון". בתו, רויטל בן צבי, מוסיפה

ללמד את הסינים טכניקות חדשות

מנהל היחידה הגניקואונקולוגית, ד"ר אילן אטלס, הוזמן למרכז רפואי בעיר פיאנג ליאנג שבסין, שם הדריך והכשיר את הצוות בביצוע ניתוחים גניקולוגיים



ד"ר אטלס מספר שהתקבל בחמימות רבה, "התקבלתי בחום ובהערכה, הם תלו בכניסה לבית החולים שלט ניאון עם השם שלי בסינית והודעה שהגיע מומחה מישראל לבצע ניתוחים." ד"ר אטלס הוסיף כי הופתע מהעדר ציוד רפואי מתאים ומהאיכות הנמוכה של הציוד הסניטארי שעומד לרשות הצוות בבית החולים. "תיקשרנו באמצעות מתורגמנית צמודה. הצוות בדייכ אינו דובר אנגלית, גם הספרות הרפואית המקצועית, קיימת שם רק בסינית."

לדבריו, ביצע עשרות ניתוחים במהלך שהותו שם, "כשהייתי שם הביקוש לניתוחים גבר, אנשים עם קשרים דאגו להביא את נשותיהם כדי שאני אבדוק אותם. ביום האחרון שלי בפיאנג ליאנג עבדתי רצוף משמונה בבוקר ועד חצות, בכדי לתת מענה לכל הפניות."

ד"ר אילן אטלס, מנהל היחידה הגניקואונקולוגית במרכז הרפואי ע"ש ברוך פדה, פוריה, חזר בסוף החודש משבועיים במרכז הרפואי בעיר פיאנג ליאנג שבסין.

ד"ר אטלס הוזמן באמצעות עמותת "מתתי" (עמותת השולחת מומחים בתחום הרפואה והחקלאות לסייע בעולם) ללמד את צוות המחלקה הגניקולוגית במרכז הרפואי הגדול טכניקות חדשות לביצוע ניתוח גניקולוגי ללא פתיחת הבטן.

"זה מרכז רפואי גדול ומתפתח, בעבר הם לא ביצעו ניתוחים אונקולוגיים וטיפולים לנשים חולות סרטן, נשים נאלצו לנסוע לעיר אחרת. אני הגעתי וביצעתי תוך כדי הדגמה והדרכה סדרה של ניתוחים בהם לימדתי את הצוות כיצד לטפל בסרטן גניקולוגי וביצוע של טכניקות לטיפול בגידולים ללא פתיחת הבטן. בנוסף העברתי סדנא והדרכה לגבי אבחון גידולים בעזרת האולטרה סאונד."

איתור נפגעות אלימות בקרב נשים מטופלות

איך לאתר ולסייע למטופלות שיש חשד שהן סובלות מאלימות מצד בן זוגן? בנושא זה עסקה סדנא שארגנו השירות הסוציאלי והנהלת הסיעוד בביה"ח פוריה במשתתפות אחיות, מילדות ועובדות סוציאליות.

שעברה, חברנו למשרד הבריאות במחוז, החכירה נועדה להעמיק את רצף הטיפול בנושא האלימות במשפחה. מטרתנו להמשיך ולערוך סדנאות לצוותי ביה"ח כדי שסוגיית אלימות במשפחה לא תרד מסדר היום."

על פי נתוני ארגון ויצי"ו בשנה האחרונה (2012) כ-200,000 נשים סבלו מאלימות מצד בן משפחתן. 75% מהתלונות המוגשות בגין אלימות במשפחה הן של נשים כנגד בני זוגן.

כ-20 אחיות, עובדות סוציאליות ומיילדות השתתפו בסדנא, אותה ארגנו שולה שוק, מנהלת המערך הסוציאלי וטלי ליבנת אחות אחראית חינוך תוך שירות, לאיתור נשים (מטופלות) נפגעות אלימות". מאז 2002, למשרד הבריאות נהלים מאד ברורים לגבי זיהוי נשים נפגעות אלימות. לכן חשוב לנו להעביר את המסר לצוותים בבתי החולים. המטרה של הסדנא היום היא לתת לכם כלים איך לשוחח עם מטופלת שקיים חשד שהיא סובלת מאלימות מצד בן הזוג" כך פתחה את הסדנא ישראלה דנינו, מרכזת תחום אלימות במשפחה במשרד הבריאות, מחוז הצפון. ישראלה הוסיפה כי ככל שמתרגלים יותר, קל יותר לנהל שיחות כאלה עם נשים שיש חשש שהן נפגעות אלימות, מבלי שהאישה תסתגר ותסרב לדבר או לספר.

שולה שוק, מנהלת המערך הסוציאלי, אמרה כי הסדנא התמקדה בנושא תשאול (הכוונה איך לשאול באופן ישיר את המטופלת על האלימות במשפחה) מכיוון שביה"ח משרת אוכלוסייה הטרוגנית הכוללת מגזרים שונים כמו המגזר החרדי והמגזר הערבי, המטרה היא לתת כלים לעובדים המטפלים באוכלוסיית הנשים המאושפזות במחלקות השונות.

דנה הופר, מיילדת, תיארה מקרה בו פגשה אישה שהגיעה לחדר לידה וסיפרה שבשני הריונות קודמים איבדה את העובר כתוצאה מאירועי אלימות של הבעל כלפיה. גם במקרה זה היא הגיעה להשגחה לאחר שהבעל תקף אותה בבטנה. דנה ציינה כי חשה עצב רב ואמפתיה כלפי אותה אישה לצד חוסר אונים, תסכול ואפילו כעס "בעיקר הרגשתי תסכול שאני לא יכולה לשנות את המצב הזה. אנחנו יכולים לטפל בה כל עוד היא בבית החולים אבל לא יכולים לעזור לה לצאת מהמציאות הטרגית הזו."

שולה שוק סיכמה ואמרה, "בסדנא זו כמו בסדנאות בשנה

מרכז רפואי ע"ש ברוך פדה פוריה
The BARUCH PADEH Medical Center, Poriya

קורס הכנה ללידה

חדש!
במרכז הרפואי ע"ש ברוך פדה, פוריה

אנו באגף לאם וליילוד במרכז הרפואי פוריה, שמחים לבשר על פתיחת קורסי הכנה ללידה בבית החולים בקורס נעביר מידע עדכני ומקצועי בנושאים הקשורים לתהליך הלידה, במטרה לאפשר לילודת ולבן זוגה לחשוב ולהגיע להבנה פנימית, אישית וזוגית לגבי הדרך הרצויה עבורם במימוש חווית הלידה.

הקורס ללא עלות ומועבר על ידי מיילדות מנוסות ומקצועיות מצוות חדר לידה.

לרשותכם מספר קורסים לבחירה:

- קורס הכנה ללידה בשעות אחר הצהריים** - שלושה מפגשים כולל סיור
- קורס אינטנסיבי בימי שישי בבוקר** - שני מפגשים כולל סיור
- קורס ייחודי לנשים בלבד**
- מפגש רענון אחד לפני לידה חוזרת** - לזוגות לקראת לידה שניה או יותר

מחכים לכם, צוות האגף לאם וליילוד

לתאום והרשמה: 04-6652920 // 046652919



קורס הכנה ללידה



על שאלות שמציקות, לאפשר להן לפגוש ולשמוע נשים אחרות לקראת לידה, כך שכשהן יתקרבו לרגע הלידה הן יבואו רגועות, עם תחושת ביטחון שהן מבינות את התהליך, מכירות את הצוות, ומתרגשות לקראת החוויה. "מיירב שני, מקצרין, (שבוע 34 להריון) אמרה בהפסקה, "שמעתי מחברה על הקורס ובאתי בשמחה. זו לידה ראשונה שלי, נורא חשוב לי לדעת מה מותר, מה אסור, זה מרגיע אותי וזה גם יחבר יותר את בעלי לכל מה שקורה..."

ציונה ארד ציינה כי הקורס כולל שלושה מפגשים ובמהלכם אף מגיעים לסיור בחדר לידה, מחלקת יולדות ומחלקת יולדים. "הקורס כולל מידע מאד מגוון ומתבסס על הניסיון הרב שלנו. נסביר על שלבי הלידה, הנקה, תזונה במהלך ההריון, כל השאלות שמציקות להן יקבלו פה מענה."

לפרטים נוספים ולהרשמה לקורס ניתן להתקשר:
04-6652920, 04-6652919

8 נשים בהריון מתקדם ובני זוגן משתתפים בקורס הכנה ללידה, ראשון מסוגו שהתקיים באגף לאם וליילוד במרכז הרפואי פוריה. הקורס ללא עלות.

"בחדר הלידה יש שפה מקצועית שאינכם מכירים ולכן אינכם מבינים: מחיקה, פתיחה, גובה ראש, אלה הם חלק מהמושגים שאנחנו נסביר פה כדי שתגיעו לחדר הלידה, מוכנות..." כך פתחה את המפגש הראשון של קורס ההכנה ללידה, ציונה ארד, מיילדת ותיקה באגף החדש לאם וליילוד במרכז הרפואי. 8 נשים בשלבי הריון מתקדמים יחד עם הבעלים (שלא ממש הבינו מה תפקידם בכח...), הגיעו לקורס ההכנה ללידה הראשון מסוגו שנפתח במרכז הרפואי פוריה. באגף החדש לאם וליילוד, מציעים היום מסגרת חדשה של קורסי הכנה ללידה, ללא עלות, כאשר האישה יכולה לבחור במפגשים אחה"צ או בימי שישי. בנוסף נפתח מסלול מיוחד של קורס הכנה ללידה לנשים דתיות אשר יתקיים בהשתתפות נשים בלבד. לדברי פרופי משה בן עמי, מנהל האגף לאם וליילוד, "חשוב לנו לעשות כל מאמץ בכדי לתת לנשים כמה שיותר מידע, לענות

מפגש עם נשים בהריון, בכפר תבור

של החומצה הפולית לאישה במהלך ההריון, "חומצה פולית מקטינה באופן דרמטי את הסיכון ללידת תינוק עם מומים. היא מפחיתה הסיכון למומים בלב, בגפיים ובכליות ועוד... חשוב לדעת שכתוצאה מהשימוש בחומצה פולית בקרב נשים בישראל בשנים האחרונות ירד משמעותית מספר התינוקות הסובלים ממומים בתעלת העצבים..."

מייקי (מיכל) לרר, המיילדת, הרצתה אחרי ד"ר קסלמן, על הלידה כריקוד עם הטבע.

לרר הציגה לנשים דוגמאות מתקופות שונות בהיסטוריה בהן התנוחה ללידה היתה בכריעה ולא בשכיבה. "כשדיברו על אישה שכרעה ללדת, משמע היא לא שכבה, זו תנוחה שהרבה יותר קרובה לשיבה. אבל אין נכון או לא נכון, אנחנו קשובים להעדפות של היולדת." בהמשך היא אף תיארה בפני הנשים הסקרניות תנוחות מומלצות שמקלות על הכאב בשעות הלידה והצירים שלפני הלידה.

בחלקו האחרון של הערב הצוות הנרחב של האגף לאם וליילוד: ד"ר קסלמן, מירי טל, אחות אחראית חדר לידה, המיילדות: בלהה אלעד, גילת דייטש, ומייקי לרר, ומריאן נבסו ממחלקת יולדים, נהלו שיח ער עם הנשים וגם עם הבעלים אשר העלו מגוון רחב של שאלות ונושאים שמעסיקים אותם לקראת הלידה. גילת דייטש אף הזמינה את המשתתפים להירשם לקורסי ההכנה ללידה אשר נפתחו בביה"ח, ללא עלות.



האם אחרי הלידה התינוק יכול להישאר עם האמא? מה אפשרויות ההרגעה\שיכון כאבים מלבד אפיידורל? האם ניתן ללדת בלידה טבעית בביה"ח? מהי השכיחות של סוכרת הריונית? תשובות לכל השאלות האלה ורבות אחרות ניתנו במפגש מיוחד של צוות האגף לאם וליילוד בבי"ח פוריה, עם נשים לקראת לידה, אשר התקיים במתני"ס כפר תבור.

האגף החדש לאם וליילוד בביה"ח ע"ש ברוך פדה, פוריה, יוצא אל הקהילה. הפעם תוכנן מפגש מיוחד עם נשות כפר תבור והישובים באזור. במפגש שאורגן בשיתוף פעולה עם רוני קינן מנהלת המתני"ס בכפר תבור, השתתפו נשים בשלבים שונים של ההריון, רובן בחרו להגיע יחד עם בן הזוג. על קפה ועוגה הם האזינו להרצאתו המפורטת של ד"ר לאנדרו קסלמן, ממחלקת נשים ויולדות, אשר הסביר את סוגי הבדיקות שמומלץ לבצע בשלבים השונים של ההריון, היתרונות של כל בדיקה ומידת הנחיצות שלה. ד"ר קסלמן הדגיש שוב ושוב את חשיבותה

טקס ויום התנדבות לזכר מורן כהן

משפחתו של החייל מורן כהן ז"ל וחבריו, תלמידי ביה"ס "מול גלעד" צוות המרכז הרפואי פוריה השתתפו בטקס ויום התנדבות לזכרו.



מימין: שמוליק כהן, שמעון סבח, ניצה כהן וחנה סיידיא

שהיתה המחנכת של מורן, "כדי להמשיך ברוח פעילותו ואופיו החלטנו על הפרויקט המיוחד הזה. אומנם מורן לא איתנו אבל את עולם הערכים הנדיר שלואורו פעל צריך להעביר הלאה. שתילי מורן יסמלו את הדרך לידיים הרכות ששתלו אותם."

בתום הטקס חנה סיידיא, מנהלת המשק בבית החולים, ליוותה את התלמידים בפעילות התנדבותית שכללה נטיעת שיחי מורן בשטח המרכז הרפואי.

שמוליק, אביו של מורן, אמר, "שיתוף הפעולה ההדוק בין בית הספר והמרכז הרפואי הוא ציון דרך לנכונות והיכולת של כולנו לעשות למען הכלל. השורשיות של מורן וחוסנו הפיזי והנפשי באים לידי ביטוי בנטיעת שיחי המורן שפורחים באביב."

ביום רביעי, 6.3.13 התקיים במרכז הרפואי ע"ש ברוך פדה, פוריה יום התנדבות וטקס הזיכרון לזכרו של הצנחן, מורן כהן ז"ל. במסגרת יום הפעילות אשר הפך למסורת בבי"ח פוריה, השתתפו תלמידי ברלבת מצווה מביה"ס "מול גלעד", מקבוץ אשדות יעקב איחוד, משפחת כהן, חבריו של מורן ונציגי המרכז הרפואי בטקס מרגש לזכרו של מורן.

מורן, בן קיבוץ אשדות יעקב איחוד, נהרג במלחמת לבנון השנייה בעת ששירת כלוחם וחובש קרבי בסירת הצנחנים. לפני 6 שנים, יזמו בבית הספר "מול גלעד" בו למד, בשיתוף עם הוריו של מורן ועם הנהלת המרכז הרפואי, פעילות התנדבותית של תלמידי בית הספר, במסגרת שנת המצוות, במטרה להנציח את זכרו בדרך שכה אפיינה אותו התנדבות ועזרה לזולת.

שמעון סבח, המנהל האדמיניסטרטיבי במרכז הרפואי פוריה, ברך את המשתתפים בשם הנהלת בית החולים ואמר, "אני מרגיש שותפות עמוקה למשפחה ולדמותו של מורן כפי שלמדתי להכירו דרך המשפחה והסיפורים. אני חש החמצה גדולה שלא יצא לי להכירו בחייו. התכונות שהיו לו, מסירות, נתיבה, תעוזה, מנהיגות, מעידות על החינוך שקיבל בבית הוריו ועל אישיותו המיוחדת. מורן שימש דוגמא ומופת לנתיבה ללא תנאים ומתוך אהבה לזולת."

בהמשך נשא דברים קובי מנאל, חברו הטוב של מורן, "מורן לא הרבה לדבר הוא פשוט עשה וידע לסחוף אחריו את כולנו לעשייה, לשאיפה למצוינות, הוא היה מנהיג מלידה והמצפן המוסרי של הצוות ביחידה."

דגנית ארזי, שנשאה דברים בשם ביה"ס מול גלעד, סיפרה



הידידים של פוריה בארה"ב



מדי שנה בשלוש השנים האחרונות מגיעה למרכז הרפואי פוריה, משלחת של כ-40 נוצרים אוונגליסטים ממדינת וירג'יניה שבארה"ב לביקור ופגישה עם מנהל בית החולים, די"ר יעקב פרבשטיין ומנהל המחלקה הקרדיולוגית, פרופי יהונתן חסין.

לדברי בינה ריצ'ארדסון, האחראית על ארגון המשלחות לישראל, מדובר בקבוצות של אמריקאים שמגיעים לאזור טבריה כדי לבקר במקומות הקדושים לנצרות. הקבוצות מתארחות במושבה מגדל שם נוצרה ההיכרות עם פרופי חסין שהוא תושב המקום.

בחודש פברואר הגיעה הקבוצה לביקור בבית החולים, די"ר פרבשטיין אשר קיבל את פניהם, סקר את הנעשה בבית החולים ואת תנופת הפיתוח שהמרכז הרפואי עבר בשנים האחרונות. בהמשך סיירה הקבוצה באגף החדש לאם וליילוד ובמלרי"ד המשוכלל.

לדברי המנהיגה הרוחנית של הקבוצה, הכומר אלן בלקוול, "מאד התרשמנו מהיופי ומתנופת הבנייה והפיתוח, אנחנו חוזרים כל שנה ומביאים לכאן כל פעם קבוצה נוספת של מבקרים. אנחנו מאד מתרשמים מהאווירה המיוחדת שיש כאן בבית החולים ומהיחס החם של הצוות כולו."



יהודית זמר



אחות חדר ניתוח

באיזה מקצוע לא היית רוצה לעסוק בשום פנים ואופן? ספרית
איך החלטת לעסוק במקצוע?
בסיום ביה"ס היסודי לקראת החלוקה למגמות בתיכון החלטתי שאני רוצה להיות אחות
אם לא היית אחות במה היית עוסקת? רופאת שיניים
הכי ישראלי בעיניך.... שמעון פרס
איזו תוכנית טלוויזיה אינך מחמיצה? ביה"ס למוזיקה
מה השיר שאת הכי אוהבת?
"איפה הם הימים" של יהורם גאון
איזה דמות היסטורית היית רוצה לפגוש?
רבין.... הוא האיש שיכל להביא שלום
זכית במיליון דולר, מה הדבר הראשון שהיית עושה? טיול בכל העולם.

נולדה ברומניה בשנת 1954, בשנת 1962 עלתה ארצה עם משפחתה והשתכנה בטבריה. התחנכה במסגרת החינוך הממלכתי דתי, בתיכון למדה בנהלל. בצבא הייתה סייעת במרפאת שיניים ולימים אחראית מרפאה בסיני. בוגרת בייס לסיעוד בצפת ובהמשך קורס על בסיסי חדר ניתוח, בכי"ח בני ציון. חברת קיבוץ איילת-השחר בגליל העליון, נשואה לאליהו. לזוג שתי בנות: הבכורה סטודנטית לחינוך באוהלו והבת הצעירה גרפיקאית.

מה מעצבן אותך? כשמשקרים לי ומסתכלים ישר בעיניים
מה עושה אותך שמחה? משפחתי הנפלאה והתומכת, נכדיי המקסימים שעוטפים אותי באהבה ללא גבולות.
הידיעה שבבייח שלי נעשה או בוצע טיפול או ניתוח, שטרם נעשה בבית חולים אחר.



התאמה מלאה

מיה צבן



זיוה הפליגה 23 שנים לאחר עד מרץ 1990, אז הגיעה לחדרי הניתוח, "דייר ארמלי התחיל כאן כמתמחה, הוא הגיע ב-1989 ואני הגעתי מהנהלת הסיעוד ב-1990. מהרגע הראשון מצאנו שפה משותפת, גם בהבנה המקצועית, גם בהשקפת העולם, בנושאים של ניהול מקצועי או ניהול העובדים. עוד לפני שדייר ארמלי מונה לסגן מנהל המחלקה, אני ראיתי שהוא עתיד להיות מנהל. אין ספק שזו המחלקה שהוא צמח בה ובנה אותה"

ודייר ארמלי מוסיף, "עברנו דרך מאד קשה וארוכה. אבל היום אנחנו יכולים להגיד בראש זקוף ועם הרבה גאווה שהשירות ההרדמתי והעבודה המקצועית בחדרי הניתוח בכי"ח פוריה נעשים בסטנדרטים גבוהים המקבילים לבתי החולים המובילים בארץ ובעולם... כשהגעתי לכאן לפני יותר מעשרים שנה שאלתי את עצמי לאן הגעתי? מאז אנחנו, בית החולים כולו, עשינו דרך ארוכה ומאד משמעותית."

לא היה פשוט למצוא שעה פנויה לצורך הראיון עם דייר מרואן ארמלי, מנהל מחלקת הרדמה וחדרי ניתוח זיוה רובין, האחיות האחראית. מספר פעמים כבר תיאמנו פגישה ונאלצתי לוותר, זיוה התקשרה להסביר שיש לחץ ועומס, ואל תוותרו לנו, נסי שוב מחר...

בסוף הצלחתי ואף הוכנסתי דרך הדלתות החשמליות והמסדרון האפור לחדר הישיבות במחלקה. הרעיון שלי היה לשוחח עם שניהם על הדרך המשותפת שעשו במחלקה ועל התוכניות והחלומות לעתיד, כעת לאחר שדייר ארמלי התמנה למנהל המחלקה.

כפועל, כנראה כתוצאה מהרבה שנים משותפות (23 שנים בדיוק!), אני שאלתי שאלה, אחד מהם התחיל לענות והשני השלים את דבריו. ניכר שהם מכירים אחד את השני היטב ולמדו לעבוד כצוות.



קבלנו ארבעה מתמחים חדשים (ההתמחות היא ל-5.5 שנים), בעבר הגיעו למחלקה מעט מאד מתמחים, לאחרונה הגיעו גם סטאזירים שבאים למשך שבועיים עד חודש כדי להכיר מקרוב את המחלקה, ועושים סטאזי בטיפול נמרץ ובהרדמה. שלושה מקרב הסטאזירים שהגיעו לפה כבר אמרו לנו שהיו רוצים להגיע לכאן להתמחות. יש לנו עכשיו שני מועמדים שהגשנו עבורם בקשה לתקנים ואני מקווה שנאייש את המקומות האלה בקרוב."

לסיום שאלתי, מה עוד אפשר לחדש אחרי 23 שנים? נענית בתשובה נחרצת "אנחנו לא מרגישים את השנים שעברו, מגיעים בבוקר לעבודה באותה התלהבות ועם הרבה מרץ. כל יום חושבים מה עוד יש לעשות. יש לנו הרבה גאוות יחידה!"

מחלקת ההרדמה בביה"ח כוללת 16 רופאים מתוכם 3 מומחים. רוב הרופאים במחלקה הם גברים: 12 רופאים למול 4 רופאות. צוות האחיות בחדר ניתוח מתחלק: חדר ניתוח-18, התאוששות-3, חדר קבלה-2.

השניים מדגישים כי עבודת המחלקה נשענת על עבודת צוות, הקפדה על שתוף פעולה בתוך הצוות ועם המחלקות השונות בבית החולים, הקפדה על הירארכיה ועבודה מקצועית מאד מדויקת ומדוקדקת הצמודה לכללים ולנהלים. די"ר ארמלי מוסיף שחשוב לו ללמוד את הדברים לעומק, לפתח להתקדם, להתעדכן בכל החידושים ולהקפיד לתת למטופלים ולמחלקות את השירות הטוב ביותר. "מאז שנכנסתי לתפקיד אני עובד כדי לבנות יחסי אימון ושתוף פעולה הדוק עם המחלקות השונות, מאחר ואנחנו נותנים שירות לכלל המחלקות. אני רוצה להעביר את המסר שרופא מרדים הוא קודם כל רופא לכל דבר. חשוב לנו שהטיפול בכל מטופל יעשה בראייה רחבה ומשותפת לרופאים השונים.

זיוה מציינת עד כמה העבודה בחדר ניתוח ייחודית, "זה מקום סגור ולחוץ, כדי שנוכל לתת את השירותים בצורה מיטבית אנחנו צריכים לקלוט עוד אנשי צוות גם בסיעוד וגם רופאים מרדמים. בצוות הסיעוד קלטנו אחיות חדשות, אחת לאחר קורס חדר ניתוח ושתיים אחרות יצאו לקורס חדר ניתוח."

בעניין המחסור ברופאים מרדמים, די"ר ארמלי אופטימי, "זה נכון שהמקצוע שלנו במצוקה אבל בשנה וחצי האחרונות,





יחזקאל, במהלך שנות עבודתך בביה"ח, הטבעת את חותמך ותרמת רבות לקידומו של ביה"ח, למרות כל הקשיים הלא קלים שעמדו בדרכך, תוך הקפדה על רמת ביצוע גבוהה.

במשך כל תקופת עבודתך בלטו אצלך אישיותך, מסירותך, חריצותך ונועם הליכותך, ובשל כל אלה, הוענק לך פרס מנכ"ל מעבר ליחסי העבודה הפורמאליים, נקשרו בינינו יחסי ידידות וחברות ואלה הופכים את הפרידה הסופית לקשה. תמיד היית נכון להושיט יד ולסייע ככל יכולתך. בשנים האחרונות שמרנו על קשר והקפדנו על שיחות בערב ראש השנה ובערב פסח. אתה ביוזמתך הפכת את זה כמעט לתחרות מי יתקשר ראשון.

ביקרתי אותך לאחרונה בשער הגולן לאחר שתמיד הזמנת אותי. שנינו מאוד התרגשנו בביקור הזה ואני הייתי בטוח שבזכות החוסן והאישיות שלך תתגבר על המחלה.

יחזקאל, תמיד הקרנת חום וחיוך.

יחזקאל, היית תקווה כולנו תקוותם של העובדים שזכו לאוזן קשבת ממך, ליחס חם, לפתרון בעיות, לקידום הנושאים המורכבים שניהלת, והכל ברוח נעימה, אדיבה וחייכנית

בשם הנהלת משרד הבריאות ובשם כל העובדים, אנחנו נפרדים ממך בככי ובכאב."

זהבה לוי, עבדה כמזכירתו של יחזקאל במשך 26 שנים, גם חודש לאחר פטירתו היא מתקשה לדבר על יחזקאל בלשון עבר. "השנים עוברות", היא אומרת, "קשה להאמין שעבדנו, ובילינו יחד תקופת חיים כה ארוכה ועכשיו התקופה הזו נגמרה. דמותו לנגד עיני כל הזמן, הוא היה אדם מיוחד, לאנשים הייתה יראת כבוד כלפיו, הוא שידר עוצמה וחוסן אישי.

גם כשפרש לגמלאות הייתי איתו בקשר יום יום, שיתפתי אותו, התייעצתי איתו. העצות שלו היו טובות ותמיד סייעו לי. כשחלה הקשר בינינו התהדק אף יותר, הרגשתי שאני חלק מהמשפחה שלו. ד"ר פרבשטיין, שמעון סבא ואני ביקרנו את יחזקאל בכל הזדמנות, ערבי חג, בימי שישי, ניסינו לחזק אותו ולתמוך בו.

אני חייבת לציין שגם בימים הכי קשים, הוא הקפיד להתעניין מה קורה בבית החולים, איך מתקדם הפיתוח, איך מתקדמת הבנייה. אשתו אמרה לנו בחיך שכשהוא מדבר על פוריה הוא שם את המחלה בצד, וזה מחזק אותו."

זהבה מתקשה להוסיף ולדבר, הפרידה קשה, "קשה לי לתאר כמה הוא חסר לי. רק היום אני מבינה את גודל האובדן, כל כך הייתי רוצה להתקשר אליי, לשמוע אותו להתייעץ איתו..."

יחזקאל קידר, חבר קיבוץ שער הגולן, אשר שימש כמנהל האדמיניסטרטיבי של בית החולים פוריה בין השנים 1975 ועד פרישתו לגמלאות בשנת 2007, נפטר ביום שני, 28.1.13 ממחלה קשה.

טקס לזכרו התקיים בבית החולים, בהשתתפות כלל העובדים.



מנהל בית החולים, ד"ר יעקב פרבשטיין, אשר עבד לצידו של יחזקאל קידר במשך שנים רבות, נשא דברים בטקס: "לבית החולים הגעת עת היה מקבץ של צריפי עץ ועצם קיומו על סף בלימה. מרגע הגיעך חתרת ללא ליאות לקידומו של בית החולים, גיבשת צוות עובדים מסורים, רבים מהם חבים לך היום את מעמדם וקידומם והצעדת תפקוד בית החולים קדימה בכול ההיבטים הלוגיסטיים. עם הגיעי לבית החולים בשנת 1989 קיבלת אותי כקבל אח בכור את אחיו, ואני הטריון למדתי ממך ומעליזה יום יום וצעד צעד את דיני הניהול ואת מלאכת הצעדת בית החולים להישגים...חלמנו יחד, ושמתתי לידך לראות את חלומותינו מתגשמים. אין בבית החולים מבנה שלא היית שותף מוביל בהקמתו משלבי התכנון המוקדמים ועד למעמד האכלוס וגזירת הסרט.."

בלווייה נשא דברים דב פסט, סמנכ"ל בכיר למנהל ומשאבי אנוש, במשרד הבריאות:

"מוזר מאוד לכתוב מילות פרידה למי שכבר אי אפשר להיפרד ממנו ולדבר בלשון עבר.

אתה עוזב ומשאיר כל כך הרבה, בדרכך הייחודית והמופלאה אתה נשארת בכל אחת ואחד מאתנו.

יחזקאל, היית אופטימי וחזק עד הדקה האחרונה ונטעת בכולנו את הביטחון כי יש תקווה למלחמתך העיקשת במחלה, אך לדאבוננו, המחלה הכריעה אותך והותרת את כולנו המומים וכואבים.



טקס לזכרו של יחזקאל קידר בביה"ח



משמאל לימין: ד"ר פרבשטיין, משה נתיב ויחזקאל קידר



רון בן דן, מהנדס בית החולים כתב: הלך לעולמו יחזקאל קידר ז"ל שהיה מנהל במשך 21 שנים. מנהלי הישיר. כול יום איתו הייתה חגיגה לטוב ולרע, לא היה יום משעמם. איתו נסעתי לחו"ל והצגנו עבודות, אני הרציתי והוא החליף את השקפים והיה כ"ף. חזרנו והמשכנו בחגיגה כאילו כלום. איש מקצוע וניהול מהטובים שהכרתי טקטיקן וביצועיסט, איש חזון ודחיפת מהלכים למציאות (בדרכו שלו).

עליזה טולדנו, מנהלת הסיעוד בבית החולים בין השנים 2006-1967, סיפרה כי הזיכרון הכי חזק שלה מיחזקאל הוא ההקפדה על סדר, ארגון, יחס למנהלים שהוא דואג ומפרגן. עוד ציינה את האכפתיות לבית החולים והדאגה העמוקה לפיתוחו וקידומו של המקום. "עבדנו יחד שלושתנו, ד"ר פרבשטיין, יחזקאל ואני, צעדנו יחד בדרך הקשה, עבדנו יחד והתפתח בינינו קשר מאד טוב. הוא היה עקשן, כשהחליט משהו הוא לא הרפה". עליזה מזכרת בסיורי הבוקר של יחזקאל, "כל הגינון בבית החולים, כל הנוי מסביב זה בזכותו. כל בוקר הוא היה מסייר בכל השטח, הוא ראה כל לכוך, כל פגם, לא פספס כלום! "ומעבר לעבודה הוא היה חבר שלי! יכולנו לשוחח על עניינים אישיים, היו לנו שיחות נפש ארוכות. התרגשתי כשאמר שהוא אוהב אותי כמו אחות, כי ידעתי כמה אהב את אחותו."

בטקס האזכרה בתום 30 לפטירתו, **נשא דברים שמעון סבח, המנהל האדמיניסטרטיבי** שהחליף את יחזקאל בתפקיד: "לכל אחד יש את הזיכרון שלו של יחזקאל אותו הוא פגש והכיר, לי יש את הזיכרון של השנים האחרונות מאז פרישתו. הכרתי אדם נפלא, איש מעש וחוכמת חיים, אשר היה מחובר לתפקיד ולעשייה בבית החולים לאורך השנים ועד ליומו האחרון בתפקיד. אני חש את חסרונו, במיוחד עבור החברים והעובדים שידעו להעריך את מה שעשה למענם. אך יותר מכל, במשך 32 שנים בתפקיד, הוא הטביע את חותמו בדפי ההיסטוריה של בית החולים ואני שמח שזכה, בעודו בחיים, לראות איך בית החולים ממשיך ומתפתח, גדל ומשתפר. כפי שרצה, כפי שחלם."



רחמים חמוס, מנהל האחזקה בבית החולים, מתאר את יחזקאל קידר כאחד משני האנשים אשר עיצבו את אישיותו: "מורי ורבי, קראתי לו".

כשהשתחרר מהצבא, בשנת 1978 הגיע רחמים לראיון עבודה בפוריה והתקבל לעבודה כעובד כללי תחת חברה קבלנית שנתנה כאן את שרותי התחזוקה: "עבדנו מאד קשה, והתשתיות היו ברמה נמוכה אבל היה לנו מאד חשוב שההנהלה ובמיוחד המנהל האדמיניסטרטיבי יכירו וידעו את העבודה המקצועית והמאומצת שאנחנו עושים. כעבור מספר שנים, יחזקאל יזם מהלך של קליטת עובדי האחזקה תחת העמותה ולהוציא אותנו מהחברה הקבלנית. בשיחה איתו אז הוא אמר לי "אני הספקתי להכיר אותך ואני רואה בך אחד האנשים שיכולים להוביל ולנהל את תחום האחזקה".

בהמשך מונה רחמים למנהל אחזקה זמני ובתקופה שבה לא היה מהנדס בבית החולים עבד באופן ישיר מול יחזקאל קידר ז"ל. "אלה היו שנתיים של טירונות לחיים. למדתי לדייק בזמנים ולהגיד אך ורק את האמת. הוא חיבר אותי למוסר עבודה גבוה. בקטע המקצועי היה מאד נוקשה אבל באותה נשימה אני חייב להגיד שהוא היה מאד אבהי, איש חברתי שמאד התחשב ודאג לעובדים. אני יכול לסכם ולומר שאני כיום בן 56, עוד לא פגשתי מנהל כמותו. עוד לא פגשתי מנהל שידוע להניע את העובדים כפי שהוא ידע".



משמאל לימין: יחזקאל קידר ועליזה טולדנו



השנים הדליקה לנושא גם את החברות שלה מכנרת, אילנה כבשנה ודליה טל. רחל זוכרת במיוחד מקרה של ילדה שהיא הכירה עוד מעבודתה כיועצת חינוכית, "המשפחה לא האמינה לה. הנערה היתה במצוקה, כדי להגן על עצמה היא לבשה שלושה זוגות מכנסיים אחד על השני".

"לא היה לי מושג שהמקום הזה קיים מספרת אילנה, רחל סיפרה לי, באתי להכיר ב- 2007 ומאז אני כאן! אני מרגישה שאנחנו עושות שליחות. למול כל מי שפוגע בילדות או בנערות הללו, מישהו צריך לעזור ולגונן עליהן. לא היינו ממשיות להתנדב אם לא היינו מרגישות שזה חשוב וזה עוזר. יש בזה סיפוק רב". גם לאילנה יש מקרה אחד אותו היא נושאת איתה לאורך השנים, "אני מחשיבה את עצמי כאישה חזקה. הפעם היחידה בה נשברתי היתה כשנערה אחת, שביליתי איתה כאן במשך כל הלילה, שאלה אותי, "למה את כל כך טובה אלי? זה טלטל אותי, לא יכולתי לשבת שם, יצאתי החוצה להירגע".

ורד, ממעלה גמלא, הגיעה לטניא לפני 7 שנים, עבורה החלק הכי קשה בעבודה הם המקרים "הטריים" שמגיעים בסמיכות לאירוע. אפשר לראות על הפנים שלהם את תחושות הבלבול וההלם, חוסר היכולת לעכל את מה שקרה. מקרים קשים במיוחד הם מקרים של אלימות מינית בתוך המשפחה. "זה קשה להתמודד, אבל אנחנו משתדלות לעשות וונטילציה בינינו, חשוב לדבר, לספר, לפרוק. בבית אנחנו לא מספרות, רק בתוך המסגרת של טניא".

את המשפט המסכם שמעתי מפייה של ורד שאמרה בפליאה, "אנשים שמגיעים למרכז טניא חושבים שאנחנו עובדות כאן, הם לא מאמינים כשאנחנו מספרות שזו התנדבות. אנשים לא רגילים לאווירה של הנתנה שיש במקום הזה".



מלוא הטניא

בחודש ינואר הוענק למתנדבות מרכז טניא (לטיפול בנפגעי אלימות מינית) פרס שר הבריאות למתנדבים מצטיינים. המגן הוענק למתנדבות: רחל פורת, אילנה כבשנה, ורד בלסקי, שרון לנדר, אדמית פלג, נחמה ענוים, דליה טל, דליה רף.

הטקס החגיגי נערך במוזיאון מנחם בגין, בירושלים במעמד סגן שר הבריאות, חייכ הרב ליצמן, מנכ"ל משרד הבריאות, פרופי גמזו, מנהל בית החולים פוריה, ד"ר יעקב פרבשטיין ואורחים רבים.

ביום הטקס בבוקר נאספו המתנדבות, ד"ר נסיה לנג האחראית על המרכז, אורלי כהן, המזכירה ורוחמה כהן העו"סית. אליהן הצטרפו, לכבוד הטקס, נאוה נמימי מנהלת הסיעוד, גילי מעוז האחראית על הסיעוד במרכז טניא ותקווה סמדג'יא רכזת המתנדבים, כולן יחד יצאו לירושלים. ד"ר פרבשטיין שפגש את המשלחת החגיגית במוזיאון בגין בירושלים, ברך אותן על המעמד המכובד והוסיף כי הן מקור לגאווה גדולה לבית החולים והוא מודה להן על פעילותן החשובה כל כך ומסירתן הרבה לאורך השנים. ואילו ד"ר לנג, שהסתובבה כל היום כאמא גאה, אמרה, "המרכז הזה לא היה יכול לתפקד ללא העבודה וההשקעה הרבה של המתנדבות".

באוטובוס, בדרך חזרה, שוחחתי עם המתנדבות. ראשונה, והותיקה מכולן, רחל פורת (70) החלה להתנדב בטניא לפני 10 שנים, "אני במקצועי יועצת חינוכית, הייתי בהרצאה של ד"ר לנג והחלטתי אז שכשאצא לפנסיה אבוא להתנדב בטניא. השאר היסטוריה" היא אומרת בחיוך. רחל מציינת שבתחילת הדרך, הפעילות היתה בתוך מחלקת נשים ויולדות, "בהמשך עברנו למרכז שלנו והיינו צריכים מתנדבות נוספות, אז הבאתי את זיווה מוקדי ז"ל". רחל מדגישה שהעבודה במרכז טניא מאד מגוונת ואחראית, היא מוסיפה סופרלטיבים רבים על קבוצת הנשים המיוחדת שעובדת ומתנדבת במרכז. "אנשים באים בשעות הכי קשות של חייהם, הם לא יודעים למה לצפות. אנחנו המתנדבות, נמצאות שם כדי לקבל אותם בחיוך, עם כוס תה מרגיעה, להקל עליהם עד כמה שאפשר. כך כשהם מגיעים לרגע הבדיקה המשפחה כבר רגועה ונינוחה יותר".

רחל היא מהמושבה כינרת, במשך

דברים לזכרו של די"ר ארקדי זליקוב, רופא במחלקה הקרדיולוגית, אשר נפטר ממחלה קשה

בתמונה: די"ר זליקוב ואשתו



רופא מופנם וקשוח אך מסור למטופלים ולמחלקה בצורה מעוררת הערצה, הטיפול היסודי והמדויק במטופל.

הוא השרה בנו בטחון. כצוות סיעודי ידענו שכשדי"ר זליקוב תורן במשמרת אפשר לסמוך עליו בעיניים עצומות. לא נהג להרבות במילים אך האכפתיות לצד המקצועיות עוררו בנו הערכה ואהבה גדולה.

די"ר זליקוב שמח מאוד להשתתף בשמחות ואירועים של המחלקה, בהחלט הרגיש קרבה ושייכות למחלקה.

דינה גרנות, האחות הראשית במחלקה הקרדיולוגית מוסיפה בנימה אישית וכואבת:

זכורה לי הפגישה האחרונה איתו במחלקה פנימית, שם אושפז מספר פעמים. בפגישה התרגש עד דמעות לספר על המשפחה הנהדרת ובמיוחד על הנכדים שמשמחים את ליבו בימים קשים אלו. בסוף הפגישה להפתעתי הרבה, נעמד די"ר זליקוב, חיבק אותי חיבוק של פרידה וגעגועים.

נכתב על ידי בני משפחתו של די"ר זליקוב:

ארקדי זליקוב נולד במינסק, בלרוס ב-4/5/1947 סיים לימודי רפואה ועבד בבית חולים, במינסק. ב-1990 עלה לארץ יחד עם אשתו ושני ילדיו והגיע ישירות לטבריה.

הוא ניגש למבחן של משרד הבריאות על מנת לאשר את רישיון הרופא ועבר בהצלחה בפעם הראשונה.

התקבל לבית חולים פוריה ושם עבד עד סוף חייו ואף נפטר באותה מחלקה שם עבד כרופא.

ארקדי היה איש משפחה למופת, אהב את המפגשים המשפחתיים, היה לו קול יפה והוא אהב לשיר באירועים משפחתיים. היה אדם מאוד יסודי, בעל ידע נרחב ברפואה ובעוד תחומים רבים, במיוחד בהיסטוריה וגיאוגרפיה. שאף ללמוד דברים בצורה מושלמת, ואם היה חסר לו איזה פרט - היה ניגש לספרים ומברר.

הרפואה הייתה עבורו לא רק מקצוע, אלא יעודו בחיים. בכל חולה הוא ראה בן אדם שזקוק וזכאי לטיפול מקצועי. עבד לילות כימים כל החיים שלו, כמעט בלי חופשות, בעצם אפשר להגדיר אותו כאיש משפחה ורופא.

נכתב לזכרו של די"ר זליקוב ע"י צוות המחלקה הקרדיולוגית- רופאים ואחיות, איתם עבד.

את די"ר זליקוב הכרנו כשפתחנו את המחלקה הקרדיולוגית לפני כ-12 שנים.



המחלקה הקרדיולוגית



אלימות כלפי צוות מטפל עד מתי?

ד"ר מאיר רוח - יו"ר הועדה למניעת אלימות



מימין לשמאל: המאבטחים בפגישה עם ד"ר פרבשטיין, ד"ר רוח, הקבי"ט דורון מור וד"ר תמיר

נוספים בהם הצוות מונחה להשתמש על מנת לעצור את כדור השלג.

מאבטחי בית החולים מלווים את אנשי הצוות בכל המקרים האלו ועושים מלאכתם נאמנה על מנת לשמור על הסדר הטוב ולהגן על המותקפים. במהלך השנה החולפת עברו המאבטחים סדנה להתמודדות עם מצבי אלימות שונים, סדנה נוספת מתוכננת גם בשנה זו.

פעולות נוספות שנעשו בבית החולים במהלך שנת 2012 לצמצום תופעת האלימות כלפי צוות מטפל כוללות הוספת מאבטחים באתרים שונים בבית החולים והכנסת מדבקת מלווה במיון תוך מתן אפשרות למלווה אחד בלבד להצטרף למטופל. יש תחושה של הפנמה של סדר הפעולות הנדרש במקרים של גילויי אלימות בקרב הצוות.

בנימה חיובית, קבי"ט בית החולים, דורון מור, מדווח על ירידה בדיווחים על מקרי אלימות במלר"ד ובמחלקות הפנימיות במהלך שנת 2012. בתוך זה חלו שינויים בשיעור גילויי האלימות כלפי הסקטורים השונים - חלה ירידה בדיווחים על מקרי אלימות כלפי הצוות הסייעודי ועליה בגילויי אלימות כלפי המאבטחים. עובדה שנובעת מהרחבת נוכחות המאבטחים בשטחי בית החולים.

עוד ניתן לראות שאמנם מספר המקרים בהם נקראה משטרה ירד, אולם יחד עם זאת עלה באופן משמעותי שיעור המקרים בהם הוגשה תלונה במשטרה. בשנת 2011 נקראה המשטרה להתערב ב-69 מקרים והוגשו 18 תלונות, וזאת לעומת 2012 בה נקראה המשטרה לביה"ח 28 פעמים והוגשו גם כן 18 תלונות. עליה של כמעט 40% בשיעור הגשת תלונות למשטרה מהווה ללא ספק ביטוי לאפס סובלנות ולכך שהצוות מבין שזוהי אחת הדרכים להילחם ברעה החולה הזו.

אנו תקווה שמגמה זו תמשך ושיעור גילויי אלימות מצד מטופלים יצטמצם עד אשר יעלם לחלוטין, שהרי המטופלים הם הנפסדים העיקריים מהתופעה.

באחד הלילות בתחילת דצמבר, הגיעה לחדר המיון אישה עם חבלה בפנים לאחר מריבה עם שכן. האישה התקבלה לטיפול ע"י האחות זינה רודף שולם ונעשתה קבלה סיעודית מסודרת. רופא כירורג שבדק אותה קבע שיש להדביק את החתך ואין צורך לתפור. יש לציין שהאישה היתה באי שקט והתנהגה בצורה לא רגועה במיון.

תוך כדי כך שהאחות זינה מסבירה לה את הטיפול המתוכנן, החלה האישה לזרוק חפצים לכל עבר, היכתה אותה בפניה, שרטה וחיבלה במשקפי הראייה שלה.

מיד הוזעקו למיון מאבטחים אך גם הם הותקפו ע"י החולה ומחוסר ברירה קראו לבסוף לשוטרים אשר עצרו את האישה. האירוע הועבר לטיפול הועדה למניעת אלימות של ביה"ח, בוצע תחקור האירוע והאחות קיבלה ליווי ותמיכה ע"י עובדת סוציאלית חברת הועדה.

זינה טופלה באופן מיידי במיון, ושחררה לחופשת מחלה. היא ספרה על העלבון הצורב והתסכול שחשה, על הבהלה והפחד הגדול ועל חששה לחזור לעבודה. יחד עם זאת הדגישה זינה, כי הצוות שעבד איתה באותה משמרת, פננה מיד לעזרתה ותמך בה בצורה מופלאה. האירוע הועבר לטיפול משטרת טבריה - שם הגישה זינה תלונה על האירוע.

כחודש לאחר מכן, הותקף מאבטח מצוות האבטחה של בית החולים ע"י בני משפחה של מטופל. מבקר שנכנס לאזור סגור ומגודר ברחבת חדר המיון, תקף את המאבטח שהעיר לו על כך. האירוע התפתח לכדי קטטה, כאשר 6 מבקרים בני אותה משפחה תקפו שני מאבטחים נוספים. אחד המאבטחים אושפז לטיפול רפואי לאחר שנפגע בראשו.

גם באירוע זה נקראה משטרת טבריה לסייע, התוקפים נעצרו והוגשו נגדם כתבי אישום.

עובדי בית החולים בכלל וצוות חדר המיון בפרט, מוצאים עצמם חשופים לא פעם לגילויי אלימות מצד מטופלים או מלוויהם. אומנם נכון שאנשים הפונים לטיפול בביה"ח נמצאים במצוקה ובלחץ נפשי ופיזי לא קטנים, אולם מאומה לא מצדיק גילויי אלימות מכל סוג שהוא כלפי הצוות המטפל.

הנהלת ביה"ח אימצה מדיניות של אפס סובלנות. כל גילויי אלימות מכל סוג שהוא מטופל באופן יסודי כולל עירוב גורמי משטרה והגשת תלונה, על מנת למצות את הדין עם הגורמים האלימים. בד בבד נערכו במהלך השנה החולפת הדרכות והשתלמויות לצוותים הרפואיים והסייעודיים שכל מטרתן היא לאתר מבעוד מועד מצבים בהם צפויה להתעורר אלימות כלפי הצוות מצד המטופלים ולהקדים תרופה למכה.

אולם לא לעולם חוסן וישנם מקרים כמו אילו שהוצגו לעיל, בהם התנהגות הולמת וראויה של הצוות לא הועילה. או אז ישנם כלים



רפואה מותאמת אישית

סונדוס ספייה, אחות מוסמכת



היום מאפייני הטיפול מבוססים על מחקרי אפידמיולוגיה וסטטיסטיקות של אוכלוסיות, כאשר השונות הגנטית של החולים אינה נלקחת בחשבון. העידן הנוכחי מאופיין בהתקדמות טכנולוגית, מדעית ורפואית מהירה ביותר, רפואה מותאמת אישית הינה תחום חדש וחם בעולם הרפואה מטרחה לזהות את המחלה על כל מאפייניה, להתאים לה את הטיפול האפקטיבי ביותר, לפתח תרופות מותאמות לשונות הגנטית של המטופלים, או תרופות הממוקדות במחלות מסוימות ובהיבטים מסוימים של המחלות ובהינתן החולה המתאים הן יכולות להשפיע משמעותית על מצבו. זה לא מדע בדיוני, הניצנים הראשונים של רפואה מסוג זה כבר כאן...

מטרחה של מערכת הבריאות, למנוע תחלואה ככל האפשר ומתן טיפול מיטבי לחולים. רפואה מותאמת אישית באה לתת מענה לשני הפרמטרים האלה, כיוון שהיא מאפשרת לזהות ברמה הפרטנית אנשים שנמצאים בסיכון גבוה יותר לחלות במחלה מסוימת עוד לפני שפרצה ועיי כך לקדם רפואה מונעת עיי מעקב, שינוי התנהגות, מתן טיפול תרופתי מונע ואפילו ניתוחים מונעים. היא גם מאפשרת התאמה טובה יותר של הטיפול התרופתי לכל חולה כך שיהיה בטוח ויעיל יותר ובאופן זה לצמצם את עלויות מערכת הבריאות, הודות לצמצום הביקורים אצל הרופא בשל חוסר יעילות של תרופות או בשל תופעות לוואי חמורות כתוצאה מנטילתן. עדיין פיתוח רפואה אישית מעורר שאלות חברתיות ואתיות רבות, מספר השאלות האתיות שמעורר דיון זה הינו רחב החל מחיסיון המידע הגנטי ועד עלויות הרפואה המותאמת אישית.

הגנה על פרטיות המטופלים הינה אחת השאלות האתיות החשובות ביותר ובעיני יש להבטיח אותה. מוסכם על כולם שלמטופלים מגיעה הזכות לשמור בקנאות את המידע על מצב בריאותם, מרוב האנשים ואפילו מחברות הביטוח והמעסיקים. אבל עד כמה אפשר למתוח את הקווים לזכות זו? איזה מידע גנטי צריך לאסוף? איפה לשמור את כל המידע הגנטי על המטופלים? מהם הצעדים שיילקחו בחשבון על מנת לשמור מידע זה חסוי ולא להשתמש בו לרעה? מה לגבי פרטיותם של אנשים אחרים מאותה משפחה? כמובן, שהמידע הגנטי אשר יימצא בעתיד על שרתי המחשב של מערכת הבריאות הציבורית בישראל יהיה חייב להיות מאובטח ומוצפן באופן שימנע את ניצולו לרעה.

שמירה על האוטונומיה של המטופל, הזכות של המטופל להחליט על גופו ועל מה שנעשה בו. האם זה בסדר לדרוש מהאנשים לחשוף את

המידע הגנטי שלהם במטרה למפות סיכון למחלה כתנאי למימוש הזכות לרפואה מסוג זה? כאשר המטרה לדרישה זו הינה הצורך במדגם גדול. האם דרישה זו מהווה לחץ על המטופל והינה חוקית? במידה והתקבלה הסכמה למתן מידע גנטי האם הסכמה זו נחשבת להסכמה מדעת?

נראה כי החקיקה הקיימת היום במדינת ישראל ובראשה "חוק זכויות החולה (1996)" ו"החוק למידע גנטי (2000)" מספקת הגנה לפרט מפני ניצול אפשרי לרעה של מידע הקשור לפיתוח רפואה אישית. גם ברפואה מסוג זה, מי שיצא נשכר הן המדינות המתועשות בהן מתפתחת רפואה מסוג זה ומטבע הדברים תתמקד במחלות של מדינות אלה ולא דווקא לחקר ולטיפול במחלות שונות במדינות העניות. כאן עולה דילמה נוספת של הזנחת העניים לטובת חקר פלח השוק השווה ביותר.

אין ספק שרפואה מותאמת אישית עולה הרבה כסף ואינה נמצאת עדיין בסל התרופות וכאן מועלה החשש כי רפואה אישית תהפוך לנחלתם של העשירים ותפגע בקבוצות החלשות בחברה, בעיני אין לזלזל בחששות אלה, וחשוב לדאוג לכך שהבדיקות אשר בשלב זה אינן נכללות בסל הבריאות בישראל תכוסנה עיי מערכת הבריאות הציבורית בהמשך.

תחום זה עדיין מצוי בחיתוליו אך מתקדם במהירות מאז פיצוח הגנום האנושי ב-2003, למרות שעל פניו נראה שאנו עומדים בפתחן של שאלות אתיות חדשות, נראה שהשאלות האתיות שעולות דומות ברובן לשאלות האתיות אשר עלו מהעיסוק ברפואה עד היום...



ידיעות אחרונות

הקיבוצניקית שניצחה את הצפע

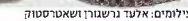
במקום לכרוח: ענת בן-סלע (49) סגרה חשבון עם הנחש שהכיש אותה, ורק אחר כך נסעה לטיפול

ישראל משקוביץ | כתב "ידיעות אחרונות"

מה חייטם ערשית אם נחש צפע היה מכיש אתי כפז כנראה ביריחוים כמחמקום כמח שירותי מרה לא ענת בן-סלע (49) פניצפון מיהר ככבמחית יחולת. בן-סלע אמר לעצמה, משמשת כמורה למחמקים. כמח ראויה נחש ונחמני ערשית כיה ורר מתנפחה למחמי ענק. כמחקים לרוץ פנימה ולחוקיק אכמכמ, הערשפה והיחתי נחושפה למנעו את חולה חלמתי נעל, חמחכתי ער שחפסיק לחוו.



ענת בן-סלע, בבית החולים



צילומים: אלעד נרשורן ושארטרסקו

ידיעות טבריה



ד"ר מאיר גנאים עם מנתחנת החוליים | צילום: מיה צבן, המרכז הרפואי פוריה

התולעים הצילו את רגלו של החולה

כשורה טובה לחוליי הסוכרת: בבית החולים פוריה בוצע לראשונה טיפול בנמק ברגל באמצעות תולעים (רימות). משמעות הדבר היא שלחולים הסובלים מרגל סוכרתית ישנה כעת תופה טיפולית, שמאפשרת לרגל לחוליים בלי להראץ לקטוע אותה. נמק עקב בוצע במחלקת האורתופדית הטיפול, מנהל המחלקה, ד"ר מאיר גנאים, אשר יום את הבאת הטיפול הרשמי, אמר כי מדובר בטיפול יעיל שחוסך למטופל ניתוח וכאב. בשנים האחרונות אנתנו דואים עלייה משמעותית במספר המטופלים שמגיעים עם נמק סוכרתי, ציון ד"ר גנאים. "אם נמק היה לנו ארבעה מקרים בחודש, כעת יש יותר מארבעה מקרים בשבוע". לרבריו, ער כה הטיפול במקרים של נמק שגורם נמק הרגל בעקבות סוכרת היה כרוורני, כלומר היה ממוצע ניתוח בהרדמה לשם חיתוך נמק של האזור החולה ברגל. במספר היה החולה מקבל טיפול אנטיביוטי דרך חיתוך לאורך מכן עובר תהליך החלמה ממוסקר.

במקרים רבים המצב היה כזה שהגענו לקטיעה של אצבע או של כף הרגל, הסכור הרופא, "זו פעם ראשונה שאנחנו מספלים כפצע נמק באצבעות רימות רפואיות".

אתי דוד-נחום

ידיעות העמק



כשני עשברו תרעו חות גוררשפויין ובעלה גוא, חושבי כפר רור, לנפג הושפ עם וליייה בבית חמרה פוריה. ככר סחרוד רפז תרעו ער האם החמות, חלכית לשכבר לוח שמשנוט מככרית עיליה, ערובו חסל ומירה למשם. כשעות אחיה גורל כמול טוב חכר הראשון של שמשנוט. "אני לא עותבת את הפוליסיה", אברה המפתח הררית, "אכל את חמון חקורב אני חמכונות לחתירש למשפחה ולככר". תחרורשי * צילום: מיה צבן

קורה בכנרת

בייבי בום: 19 תינוקות נולדו ב 24 שעות

מדובר בשיא היסטורי מבחינת בית החולים פוריה. האחיות: "עברנו יממה מאד אינטנסיבית". המאזן: 10 בנים ו-9 בנות



ילדים זה שמחה. האמהות הנרות עם התינוקות שנולדו להן, כמחיה השכוע צילום: מיה צבן

צוות המיילדות המנסה של בית החולים פוריה מנהל בעבודה קשה, אך תסרים כפי שהתממש נדרש השכוע אף אחד לא חוה: הצוות נדרש להחממד עם אל כחות מ 19 (!) לידות ביממה. "כלייה אחת מנולו לנו תאומים, בן ובת, נאמר כך חי ערוד 18 לידות. כך הגענו לשיא של 19 לידות ביממה. סיכרה כמסוק מירי סל, האחות האחראיות נחזירי הלידה. אורית לוי, אחת המיילדות הותיקות במחלקה הוסיפה, "עברנו יממה מאד אינטנסיבית, אבל אנתנו מנסות גם במצבים כאלה שבהם כל שמנות חרדי הלידה שכמתלקה פעילים במקבילי. אורה זילברמן, האחיות האחראיות במחלקה צינה כי סהיכ ונולדו 10 בנים

ישראל היום

חמליצה בכל שלם: חמאה, ביצים ובשר

רחל מזרחי, בת 101, חשה כאבים בחזה – ועברה צנתור • הרופא: "הגיל אינו מהווה חסם" • רחל: "אריכות ימים זה אצלי בגנים"

רחל מזרחי, בת 101, חשה כאבים בחזה – ועברה צנתור • הרופא: "הגיל אינו מהווה חסם" • רחל: "אריכות ימים זה אצלי בגנים"



רחל מזרחי ודני חסין

דני בנדל, נכנסו צננון
 הרבה שומן, ביצים והמאה – זהו המזכרון של רחל מזרחי לארי בת 101 ימים. רחל, בת 101, ליהיה כמחית דורה חמליצה לאחת המשפחות היחידות קת כמיה ענפיה צנתור דרוף חובתי חוליים מוריה בעיר לאורי שחושפה באי כמח בחמה.
 ד"ר יהונתן חסין, העומד בראש המעך רך הקרדיולוסקולרי בבית החולים, סיפר כי מרובד מחילה המכוננת כיתוח שבה כרצע צנתור אי פעם "עברה זה עננתנו ראשו, חול הרעיה עם כאבים כחוח חתי כמכנת כלילית באישה חת 60".
 לרבריו, תגיל אינו מחוח מחסום לה ליד צנתור, אולם חמכיה משע סודי כמח וחת: "חולות חרשים עולה עולה עולה ואין סיכה שלא להעניק טיפול חור



רצה למרחקים ארוכים

ניצה קרטא / אחות אחראית מחלקת רדיולוגיה

כשעוסקים בספורט חשובה מאוד התמיכה החברתית, באופן טבעי את מקיפה את עצמך בשותפים לחוויה המבינים את עולם התוכן, הלך הרוח, הקשיים ויודעים לעודד ולתמוך. לשמחתי, האיש שלי

רץ איתי ואנו תומכים ומעודדים אחד את השני, משמשים צוות לוגיסטי, ממתנים אחד לשני בקו הסיום, מאמנים וכן, גם סועדים אחד את השני כשכואבים.

גם כשמתמודדים עם מחלה, אחד הדברים החשובים ביותר הינו לדעת לבקש עזרה. לחפש מקום של הבנה, אולי אפילו להצטרף לקבוצת תמיכה.

בריצה צריך להבין על מנת להתמודד, להכיר את המסלול, להתחשב במזג האוויר, להכיר את הגוף ואת הגבולות שלו. כך גם בעת מחלה, יש להסתכל לשרץ בעיניים לקרוא לו בשמו ולתקוף.

כאמור, ריצה כרוכה בסבל וסבל מעורר פחד. עם הזמן והאימונים המפרכים, לומדים להתיידד עם הסבל, להתגבר על הפחד, לא לתת לו לשתק. להתמודד משמעו לעיתים, להרפות. כשכואבים אנשים נוטים לכווץ שרירים, ללחוץ, דבר שרק מגביר את הכאב, צריך ללמוד להרפות.

הרבה פעמים שואלים אותי על מה חושבים בשעות הארוכות של הריצה, האמת היא שלא תמיד חושבים. הריצה והמונוטוניות שבה מכניסה למצב מדטיבי של רוגע, שלווה פנימית, ריכוז, ערנות ושחרור מחרדות ומתחים. יותר מדי התעסקות בקושי ובכאב יביאו להחמרה של הכאב ולכן "ניקיון של הראשי" ומדיטציה יכולים להקל. בזמן מחלה צריך לחפש משמעות, למצוא את ה"ילמה" שבשבילו כדאי להתמיד להבראה.

פעם הייתי סופרת ומחברת קילומטרים ומסמנת אותם כמו בטבלת ייאוש, על תוכנית האימונים של המרתון. בכל שבוע שעבר נשמתי לרווחה. היום, אני מבינה שהמרתון הוא רק נקודת ציון במרחב וחשובה הדרך. לראות את היופי שבה, כמו השדות והמרחבים, עונות השנה והנופים המשתנים, האנשים הטובים שפוגשים בדרך, חלקם רצים וחלקם מלווים, התרומה לזוגיות ואפילו הדוגמא האישית לילדים, התרומה לבריאות ולמעין הנעורים.

אחיות עובדות בסביבה של לחץ תמידי, לחץ שיכול לגרום לשחיקה. נושא התיזה שלי בתואר השני באוניברסיטת ת"א היה השחיקה שמתמודדות איתה האחיות. לשחיקה השלכות שליליות אשיות ומקצועיות בניהן תשישות, דפרסנליזציה והעדר חמלה. לכן אני מאמינה ויודעת שכל מטפל חייב למצוא את הדרך לטפל בעצמו ככדי שלא להגיע למצב של שחיקה, אני בחרתי בריצה -

running is my drug of choice

קל להתמכר לריצה, תחושת הישג ממכרת. נתן להתחיל בכל גיל, גם בגיל +50. מיתוסים רבים קשורים לריצה, הנכון הוא שזה הספורט הבטוח ביותר בגיל המבוגר. בהתחלה כדאי להצטרף לקבוצה עם הנחיה מקצועית ותמיכה חברתית שעוזרת לצלוח את חבלי הלידה של הרץ המתחיל ועוזרת להתמיד. ממליצה בחום ומוכנה לעזור לכל רץ מתחיל.

מה הביא אותי לרוץ? חרדה קיומית! חיפוש משמעות? בגיל שלושים (+/-) הזמן ובעצם אובדן הזמן מקבל משמעות אמיתית. פה חלה התפנית, ההתבגרות וההתמודדות. אופן ההתמודדות מחלק אותנו לשני טיפוסים: הפסיביים והאקטיביים. הפסיביים הופכים לבטטות כורסא ונכנעים לתהפוכות הזמן, האקטיביים מתחילים לרוץ ולא רק על מסילה או מדרכה, רצים לעבודה, למשפחה ולעיתים מזניחים את הנשמה...

התחלתי לעסוק בספורט לאחר שנולד בני השני. הגוף קרס, הרגשתי שאני מאבדת את נעוריי והבנתי שהגוף והנשמה זקוקים לתחזוקה. מאז, התאוה רק הולכת וגדלה. כשחדר הכושר והסטודיו לא סיפקו את הסחורה, חיפשתי משהו שיביא לסיפוק המיוחל. מצאתי את הריצה. התחלתי לרוץ וסחפתי איתי את האיש שלי, שבהתחלה סרב והעדיף להמשיך לרכב על אופנים, רק לאחר נדנודים חוזרים ונשנים התרצה ומאז אנו רצים.

האירוניה היא שהוא הפך לרץ ללא תקנה. מרחקי אולטרה מרתון. אני קצת יותר שפויה, מסתפקת במרתון-שניים בשנה. רצתי מרתונים בארץ ובעולם, סה"כ ארבעה. הריצה הפכה לחלק משמעותי משגרת חיי והוויית. לכן, כדי לחלוק את האהבה שלי הקמתי ואני מאמנת קבוצת ריצה בגליל התחתון (מקום מגוריי). הצורך להתמקצע בנושא ולהבין אותו לעומקו הוביל אותי ליאיר קרני, רץ וגורו ריצה, אצלו למדתי את רזי אומנות הריצה. כמו כן אני בוגרת וינגייט כמדריכה לפעילות אירובית וריצה למרחקים ארוכים. הרבה תובנות חבויות בסבל או בסבולת של הריצה. תובנות אלה מלוות אותי בחיי האישיים והמקצועיים. אני אחות אחראית במחלקה לדימות רפואי בבית החולים פוריה, מוקפת בטכנולוגיה מתקדמת המשמשת לאבחון וטיפול. אני רואה את עיקר תפקידי בתמיכה בצד האנושי, המלטף, התומך, הרואה את האדם והסיפור שלו. הריצה עוזרת לי להישאר שפויה וגם מספקת תובנות נוכח הסבל.

לדוגמא, במרתון רצים 42.2 ק"מ, ככדי להתמודד עם המרחק צריך לחלק את הקושי. לא לחשוב על כל המרחק מהק"מ הראשון. לכל ק"מ הקושי שלו, לכן עדיף להתמודד עם כל קושי בעיתו. כך אני מציעה למטופלי לחלק את הקושי. קשה להכיל את כולו בו זמנית, עדיף את הדאגות של מחר להשאיר למחר.

כדי לרוץ מרחקים צריך להשתמש בדמיון מודרך, בחשיבה אופטימית, לדמיון את עצמך עובר את קו הסיום עם חיוך רחב וידיים מונפות. כך גם כשמתמודדים עם מחלה, צריך להתרכז בהבראה ולהאמין בה. כדי להתמיד בריצה צריך כל העת להציב אתגרים ומטרות ולרוץ אליהם בהתמסרות ובנחישות. האמונה ביכולת נבנית ומתעצמת עם הזמן ודווקא "כישלונות" בונים אותנו. לדוגמא, הפעם הראשונה שהרגשתי באמת "מרתוניסטית" הייתה במרתון טבריה לפני כחודש. נפצעתי בברך והפציעה עכבה אותי מאוד, אך התחושה בסוף המרוץ הייתה שאם שרדתי את המרוץ הזה, אין דבר שיעצור אותי. גורם הפחד שכח. כמעט תחושה של "כל יכולה" אף שממרומי גילי אני יודעת שזה רק כמעט.



לכבוד
ד"ר פרבשטיין
מנהל מרכז רפואי
פוריה

הנדון: הבעת הערכה

א.ב.

זהו חוב ישן שרובץ על הלב. למעלה משנה שאני "מתכננת" לשלוח אליך מכתב זה ולהביע את הערכתי האישית והמקצועית לבנות הנפלאות בדלפק במחלקת דימות. אני החיימ - מזכירת מרפאת "אוהל יעקב" של שירותי בריאות כללית, מוצאת את עצמי פונה אליהן ומבקשת סיוע ועזרה כמעט יום יום. תמיד! אבל תמיד! אני מקבלת שרות אדיב, קשוב עם המון רגישות לזולת. הן תמיד משאירות אותי עם תחושה של נועם ושיתוף פעולה מתוך רצון להטיב. ואין הדבר מובן מאליו בעיניי. שרית, שושי, שרונה, אירית ויפה - אחת אחת! מאחלת לך שירכו כאלה בתוך המערכת. אני מבקשת להודות לך אישית ובשם הלקוחות. אודה לך אם תעביר את רוח הדברים - לצוות. כי למי שמגיע - מגיע! בברכות לרפואה שלמה ובריאות איתנה

ס. כהן

לכבוד
ד"ר יעקב פרבשטיין
מנהל המרכז הרפואי ע"ש ברוך פדה, פוריה
בשמי ובשם בעלי, (רות ויעקב מייסטר), ברצוני להודות על הטיפול הרפואי-מקצועי, מסור, שבעלי קבל בחדר הניתוח ובמחלקה האורולוגית, במרכז הרפואי ע"ש ברוך פדה, פוריה.
כ- 9.12.2012 בעלי נותח על ידי ד"ר קונסטנטינובסקי וצוותו, אין צורך לתאר את המתח העובר על משפחה המחכה בחדר ההמתנה של חדר ניתוח, עלי לציין שהמתח עומעם בזכות האחות דלית שמידי פעם דייוחה על תהליך הניתוח, עם סיום הניתוח, קבלנו הסבר ברור ובהיר, על שיטת הלפרוסקופיה, מפיו של המנתח ד"ר קונסטנטינובסקי, יעקב הועבר למחלקה האורולוגית, עלי לציין שהימים היו ימי שביתת האחיות, אך אנחנו לא חשנו בשביתה.
צוות המחלקה, ד"ר נינה קוצירסקי, האחיות, כח עזר והמתנדבים הם צוות מנצח. יישר כוח!
תודה על הטיפול המסור, בברכת בריאות שלמה,

רות מייסטר

"ויראו כל-אדם ויגידו פועל אלוהים ומעשהו השכילו": ישמח צדיק ביהוה וחסה בו ויתהללו כל-ישרי-לבי".

מתוך תהילים ס"ד

אנו מודים לאלוהים על מנת שהוא הציל ושמר את חיו של בנו: אבידן-שמואל!
בנוסף חשוב לנו להודות להנהלת בית החולים פוריה לכל צוות הרופאים והאחיות לכל היועצות וכוחות העזר לכל מי שקיבל, טיפל, עזר, אירגן, דאג, תמך ונתן את כל הידע וכל כוחותיו עם חיוך ומילים טובות עבורנו ובעיקר עבור אפרת ואבידן-שמואל.
אפרת הגיעה עם צירים בשבוע 25+3. התינוק נולד בשבוע 26 והיה במצב קשה מאוד עם בעיות רבות.
אנו רוצים לומר תודה לצוות חדר לידה שטיפל בנו 5 ימים (15 משמרות).
תודה למחלקת יולדות שאירחה אותנו מכל הלב.
תודה ענקית למחלקת פגים וילודים על כל מה שנתת לנו במשך 92 הימים שהיינו אצלכם.
לא סתם אמרנו שזה הבית השני שלנו.
נראה לנו שבתקופה הזאת הכרנו את כל הרופאים והאחיות שעובדים במחלקות אלה. ראינו והרגשנו, שכל אחד ואחד מכם היה מקסים...
האווירה ביניכם, היחס האנושי כלפינו, הסבלנות, התמיכה, המקצועיות והביטחון בכל מעשכם, נתן לנו הרגשה טובה גם כשעברנו כל כך הרבה שבועות קשים.
ראינו, שעבדתם קשה, לפעמים תחת עומס עבודה רב, לפעמים בלחץ של שעת חירום, אבל תמיד הייתה לכם אוזן קשבת ותשובה לשאלות ולדאגות שלנו.
תמיד התייחסתם ואהבתם את הפגים ואת הילודים כמו ילדכם.
אנו מעריכים מאוד את יעוץ ההנקה שקיבלנו מדינה, שעזרה לנו להפוך את ההנקה לחוויה נעימה. שמנו לב, שזהו דבר כל כך חשוב שעוזרים לאמהות חדשות בעניין חשוב זה.
מאז אנו ממליצים להרבה זוגות על המחלקות הנ"ל בביה"ח פוריה.
אנחנו מעריכים ואוהבים אתכם מכל הלב ומאחלים לכם הרבה כוח והצלחה.
הרבה לידות קלות בלי סיבוכים
המשך טיפול מפנק לפני ואחרי הלידה
הרבה אימהות שבסוף מצליחות להניק
הרבה הצלחות בהצלת חיים של פגים
ושכל ההורים יצאו מבית החולים עם סל קל.
אנחנו רוצים להגיד לכם: תודה רבה!

שולמה, אפרת ואבידן-שמואל ברטלס

למנהל בית החולים היקר והנכבד
ד"ר פרבשטיין,

אנו מלאי הערכה והוקרה בלי גבול על הטיפול המסור שהענקתם לאימנו גבי גיטל גולדשטיין בעת הניתוח ובזמן השיקום, במחלקה לגריאטריה שיקומית.
הודות ליחס הנעים, לסבלנות הרבה שגיליתם ולטיפול המקצועי והאינדיבידואלי שקבלה מכם, עברה את הניתוח בצורה הטובה ביותר וללא סבל מיותר, חשנו כי תקופת הריפוי הייתה נעימה עבורה ומעבר למצופה.
אין די מילים בפינו להודות ולהשיב טובה כפי המגיע ועל כן נאחל מקרב לב שתמשיכו לעסוק במלאכת הקודש של הבאת מזור ומרפא לחולים מתוך בריאות ושמחה.

ברגשי הודיה כנים
משפחת גולדשטיין

הערת מערכת: מכתבים רבים נערכים על שולחן המערכת, לצערנו ניתן לפרסם רק בודדים. יצוין כי כותבי המכתבים הבינו הסכמתם לפרסום מלא של המכתב בחתימתם.

היו אנחנו



- 1, 2 טקס הרמת כוסית לרגל חג הפסח, בתמונה 1 - ההנהלה ויושבי ראש הועדים תמונה 2 - צוות העובדים
- 3 חדר ההמתנה לניתוח עבר שדרוג הודות לתרומתה של מירי בן יעקב. בתמונה האחות דלית אפרת.
- 4 חייכ לשעבר ליה שמטוב, עם הנכד הראשון והבת חגית.
- 5 התינוקות הראשונים של 2013, בצילום קבוצתי במחלקת יולדות.
- 6 מופע פלמנקו מרהיב במכון האונקולוגי, הרקדנית שרית שגיא והזמר יהודה שוויקי, הופיעו בהתנדבות.
- 7 מעסות עיוורות מחברת "ידיים רואות" הגיעו לפנק את הצוות באגף לאם וליילוד
- 8 קציני החקירות של מחוז צפון הגיעו ליום הכרות עם מרכז טניא (טיפול בנפגעי אלימות מינית)